

Drie vragen aan Jack Wouterse over *Keefman*

Titel: Keefman

Tagline: In een draaikolk van emoties neemt Jack Wouterse zijn publiek mee naar de binnenwereld van een psychiatrisch patiënt, geeft de onmacht een stem, creëert empathie, afwijzing, boosheid, compassie en verdriet.

Drie vragen aan Jack Wouterse

Waarom Keefman, nú?

Het is een beestachtig goede tekst, waar ik nog meer lagen en diepte in zie dat zo'n twintig jaar geleden, het zijn nog meer mijn woorden. 'T is recht voor zijn raap: woedend, schreeuwend, knallend! Ik heb een hekel aan het begrip 'de zwakken in de samenleving, wat nou zwak? Ja, een zwak ontwikkeld conformisme, het vermogen binnen de lijnen te kleuren. Maar het is wel die groep die Keefman een stem geeft. Er is eigenlijk - letterlijk en figuurlijk- geen plaats voor ze, maar ik maak plaats. Dat is broodnodig in het coronatijdperk waar de mensen in de marge nog marginaler lijken te worden.

Jij en humor zijn prettig verbonden. Hoe leuk is Keefman?

Je kan om of met Keefman heel erg lachen. Maar de kleur is zwart, inktzwart. Dus als je in de buurt komt van zijn eenzaamheid dan vergaat het lachen je. Het is een zwaar drama met komische speldenprikjes.

Wat vraagt het van het publiek?

Empathie! Interesse in een querulant met zielenpijn. Begrip voor het 'Ik tegen de rest van de wereld' gevoel van Keefman. Voor de tournee langs kleine zalen in het late najaar, ga ik 25, 30 voorstellingen doen in Rotterdam en de randgemeenten. De langste try-out in mijn carrière. Ik stel mijn atelier open voor de repetities, daar kunnen in coronabeperking zo'n 15 man de zich ontwikkelende voorstelling zien. Ik ga naar de buurthuizen, jeugdhonken, de opleidingen voor broeders en zusters in de psychiatrie, de Pauluskerk, de onvolprezen Georgische Salon van Tante Nino op het Noordereiland, het amfitheater op plein 1940, met het beeld van Zadkine als medetoeschouwer...

Ik ben niet zo'n grote fan van langdurige nagesprekken, maar bij Keefman is het soms bittere noodzaak. Niet door specialisten met een neiging tot problematiseren, maar door mensen die het publiek een stem kunnen geven of door mensen met een originele invalshoek. Psychiater Bram Bakker bijvoorbeeld die eens op een enthousiasmerende manier 'Who is afraid of Virginia Woolf' analyseerde als kunstwerk en als psychiatrische case-study. Ik weet niet wat de corona-afstanden in september zijn. Maar laat het nog 1.5 meter zijn, dan drapeer ik het publiek als het ware op de speelvloer, de plek waar ik optreedt en speel er midden in. Onontkoombaar...